

Lilac

ลมพัดจัส 微风几许 เฝียน

Luna แบล

紅茶 (Bambino) วาด

อหังการ
เคราะห์
น้อย
ดวง
นั้น
เหวี่ยงให้จับ
อหังการ 2
กับ
นาย

พิมพ์ครั้งที่

1

เว่ยเฟิงจี้ลวี่ 微风几许

เขียน

Luna

แปล

การอ่านดีอรรถาธิบายหนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เรากลับมาพบกันอีกครั้งใน ดาวเคราะห์น้อยดวงนั้น เหยียดให้ฉันมารักกับนาย เล่ม 2 นะคะ เรียกได้ว่าเหลืออีกเพียงเล่มเดียวเราก็จะได้รู้แล้วว่าตอนจบของนิยายเรื่องนี้ เป็นอย่างไร

สวี่ถึงใจที่ตอนนี้อยู่เหมือนจะเริ่มเข้าใจการอยู่ในวงการมากขึ้น เรตติ้งของรายการ ทริปสุดเพอร์เฟกต์ของเรา ก็ทะยานขึ้นจนติดฮีตลิสต์มากมาย เขาได้กลายเป็นไอดอลหน้าใหม่ดาวรุ่งพุ่งแรงแบบนี้ ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าส่วนหนึ่งก็เพราะเป็นหลังเชื่อนั่นเอง

แม้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เหมือนจะเริ่มกลับมาใกล้ชิดกันได้อีกครั้ง ทว่าสิ่งที่ยังเป็นปมในใจของสวี่ถึงใจก็ยังไม่คลี่คลาย พีโรโมนหิมะแรก และอาทิตย์พลานูจะหลอมรวมกันได้หรือไม่ อุปสรรคความเข้ากันต่ำเตี้ยเรี่ยดินเพียงลิปแปดเปอร์เซ็นต์จะแก้ไขอย่างไร มาติดตามไปพร้อมๆ กันในหน้าถัดไปได้เลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

35

หลิงเซ่อ ล้างเสร็จเสร็จแล้วยังต้องรีบกลับไปทำงาน เวลาสองชั่วโมงนี้ ถือเป็นเวลาที่เขาเจียดออกมาจากตารางงานที่แน่นเอียดเลยก็ว่าได้

ทุกคนไม่ได้ดื่มเหล้า หมี่เพียหวังดีด้วยการเสนอตัวเป็นคนส่ง สวีถึงโจวกลับบ้าน

ในบรรดาทั้งสี่คน มีเพียงสวีถึงโจวที่ไม่มีรถและไม่มีผู้ช่วยส่วนตัว ซ้ำยังเป็นคนที่อายุน้อยสุด ทุกคนจึงดูแลเขาเป็นพิเศษ เมื่อถึงลานจอดรถ เลี้ยวอันกลับมาจากข้างนอกแล้ว กำลังรอไปส่งหลิงเซ่อ

ลู่อิงอันว่า “เทพเซ่งงานยุ่งละสิ พวกเราส่งโจวโจวกลับบ้านเอง ฉันเองก็ต้องแวะไปที่สตูดิโอด้วยเหมือนกัน”

สตูดิโอของลู่อิงอันกับที่พักของสวีถึงโจวไม่ใช่ทางเดียวกัน

หลิงเซ่อก้มหน้าลงเล็กน้อยมองคนข้างๆ “นายว่าไง”

ვნกับงานรอบนี้ ไม่รู้อีกนานเท่าไรทั้งสองถึงจะได้เจอกันอีก น้อยสุด สามวัน มากหน่อยก็ต้องรอถึงวันแสดงคอนเสิร์ต

สวีถึงโจวบอกว่า “ฉันรบกวนรุ่นพี่ลู่ไปส่งผมละกัน ผมกับพี่เลี้ยวหมี่ ยังคุยกันไม่จบด้วย”

เขารู้ว่าหลิงเซ่งงานยุ่ง จึงไม่ยกรบกวนเวลาอีกฝ่ายนัก

อีกอย่าง ตัวเขายังมีพันธะชั่วคราวของหลิงเซ่อ อยู่กับอีกฝ่ายตาม ลำพังที่เบาะหลัง สวีถึงโจวกลัวตัวเองจะอดใจเข้าใกล้ไม่ไหว

หลิงเซ่อดูไม่พอใจกับการเลือกของเขาเท่าไร

เวลานี้เองมือถือของหลิงเชอก็สิ้นทีหนึ่ง เมื่อหยิบขึ้นมาดูจึงพบว่า เป็นเบอร์ที่เขาเพิ่งติดต่อล่าสุดส่งข้อความมา

เนื้อหาข้อความสั้นกระชับ : ปี 2203 โรงพยาบาลประชาชนเมือง ฉีหนานที่หนึ่ง แผนกศัลยกรรมส่งต่อแผนกอายุรกรรมต่อมพิโรโมนโอเมก้า หลิงเชอปิดหน้าจอมือถือ

สวี่ถึงโจวพบว่าสายตาที่หลิงเชอมองเห็นเองหลังเก็บมือถือนั้นดูลึกล้ำ เกินหยิ่ง มีหลายสิ่งที่สวี่ถึงโจวไม่เข้าใจแฝงอยู่ในนั้นมากมาย แต่ครูเดียว หลิงเชอก็เก็บอารมณ์แปลกๆ เหล่านั้น ก่อนเอ่ยปากเสียงเรียบ

“โอเค” หลิงเชอบอก “ฉันพวคนายค่อยๆ ค่อยกันไป”

ทั้งสามโบกมือลา มองหลิงเชอขึ้นรถกลับไปก่อน

หมี่เพยว่า “เทพเชอน่าจะเป็นคนทำงานรัดตัวที่สุดแล้วละ”

“เขาน่าจะไม่ได้เป็นแบบนี้ทุกวัน ไม่มีใครจัดตารางให้เขาได้” ลู่เจิงอัน พุดกลั้วหัวเราะ “คอนเสิร์ตนี้หา พอย่งขึ้นมาก็แบบนี้แหละ อีกสักพักก็น่าจะ อยู่กับคนที่อยากอยู่ด้วยได้ทุกวันแล้ว”

หมี่เพยเข้าใจความหมายของประโยคนี้

สวี่ถึงโจวดูแล้ว...เหมือนจะไม่เข้าใจ ยังเหม่อมองรถของหลิงเชอ หายไปตรงทางออก

เขากำลังคิดว่าต้องรอให้ถึงกำหนด ข้อตกลงการกักคอ ครั้งหน้าใช้ไหม ทั้งคู่ถึงจะได้คลุกคลีกันอีก

ถ้าภาวะช่วงรพของหลิงเชอคงอยู่ตลอดไปก็คงดี

เขามีความคิดต่ำช้าเล็กน้อย ไม่ได้หัวใจก็ขอให้ได้ร่างกายหลิงเชอ มาก่อนก็ยังดี แค่เปลี่ยนวิธีการก็ภูษาดิทางอ้อมได้เหมือนกัน

เช้าวันถัดมาหวงเชียนก็มาเคาะประตูห้องสวี่ถึงโจว

คนที่มาด้วยกันยังมีโอเมก้าสาวร่างเล็กหน้ากลมคนหนึ่ง ดูสวยหวาน น่ารัก เห็นสวี่ถึงโจวรีบก็จับมือเขาด้วยความตื่นเต้น “โจวโจว ฉันชอบคุณ มากๆ เลย คิดไม่ถึงว่าตัวจริงคุณจะดูดีกว่าในกล้องอีก!”

สวี่ถึงโจวในชุดนอนมีสีหน้ามึนงง

ดีที่รูปลักษณ์ภายนอกของเขาดูเป็นคนเย็นชาสุดขีด จึงทำให้เห็นสภาพอารมณ์ที่แท้จริงภายในได้ยากยิ่ง ดังนั้นดูเหมือนๆ เขาก็เลยเหมือนกำลังนิ่งสุดๆ

หวงเซียนบอกอย่างอารมณ์ดี “ผู้ช่วยของนาย”

เด็กสาวไหวพริบดี แนะนำตัวทันที “ฉันชื่ออู่นาน่า เพิ่งเรียนจบปีที่แล้ว ปีนี้อายุยี่สิบสองเท่ากับคุณค่ะ! ฉันขับรถเป็น เย็บผ้าเป็น ตุ่นซูปเป็น ต่อไปมีอะไรคุณเรียกใช้ฉันได้เต็มที่เลย!”

อู่นาน่า?

ชื่อนี้อ่านแล้วเหมือนกำลังร้องเพลงเลย สวี่ถึงใจคิดว่าน่ารักดี

เขาพยักหน้า พูดด้วยท่าที่เป็นทางการ “สวัสดีครับ ต่อไปก็รบกวนด้วยนะ!”

ทุกคนนั่งลง สวี่ถึงใจไม่ถือตัว ยังไปรินน้ำชาให้พวกเขาอีกด้วย

อู่นาน่าเห็นแบบนี้ก็รีบเดินเข้าไปหยิบแก้ว “ฉันทำเอง!”

“ให้เธอทำเถอะ” หวงเซียนบอกสบายๆ “บอกแล้วว่าไม่ให้เข้าวงการนี้ก็ไม่เชื่อ”

ฟังจากน้ำเสียงที่สนิทกันแบบนี้แล้ว ที่แท้อู่นาน่าเป็นหลานสาวของหวงเซียน มิน่า ถึงได้หาผู้ช่วยที่เหมาะสมได้เร็วขนาดนี้ ฟังหวงเซียนแล้วว่าแม้อู่นาน่าจะเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว แต่ก็ไม่ได้ทำงานเป็นหลักแหล่งวันๆ เอาแต่ตามดั่งดารา ด้อมไหนกับด้อมไหนเป็นอย่างไรเธอรู้ดีจนแทบจะเป็นผู้เชี่ยวชาญวัฒนธรรมแฟนด้อมขั้นสิบแล้วด้วยซ้ำ

พอรู้ว่าหวงเซียนจะหาผู้ช่วยให้สวี่ถึงใจ อู่นาน่าจึงเข้าชี้ขันอาสา

เมื่อก่อนหวงเซียนเคยเป็นผู้ช่วยของศิลปินมาห้าปี เคยเจอศิลปินนิสัยเย่อหยิ่งวาทะโตมาไม่น้อย เขารู้ว่าแม้สวี่ถึงใจไม่ใช่คนแบบนั้น แต่ผู้ช่วยของศิลปินก็ยังเป็นงานที่ทั้งหนักและเหนื่อยที่สุดในวงการบันเทิง โดยเฉพาะเมื่อเป็นผู้ช่วยของนักแสดง

พูดคุยถามไถ่กันแล้ว หวงเซียนก็บอกว่า “ได้เวลาที่นายควรย้ายออกไปแล้ว ฉันดูบ้านมาให้นายสี่ห้าที่ นายลองดูก่อน”

สวี่ถึงใจประหลาดใจ “กะทันหันขนาดนี้เลยเหรอ ผมยังไม่ได้คุย

เรื่องนี้กับเพื่อนเลย”

เดิมทีหวงเซียนเองก็คิดว่าเรื่องนี้ไม่ได้เร่งด่วนอะไร รอให้สวีถึงโจว เข้ากองแล้วค่อยย้ายก็ยังไม่สาย ถึงเวลาเมื่อถ่ายทำเสร็จ บ้านใหม่ก็น่าจะจัดการเรียบร้อยพอดี

แต่จู่ๆ ชื่อญหยาก็พูดเรื่องนี้กับเขา ทั้งยังเอารูปหลายใบมาให้ดูด้วย ไม่ใช่เฉพาะแค่ภาพถ่ายตอนหมีเพียมาส่งสวีถึงโจวที่แฟนคลับซาแซง คู่ CP ลู๋หมีแอบถ่ายได้ขณะสะกดรอยตามเมื่อคืน ยังมีภาพแอบถ่ายจาก ปาปารัซซีที่ตอนหลังเชื่อมาส่งสวีถึงโจวเมื่อคืนวานขึ้นอีกด้วย

เรียกได้ว่าบริเวณคอนโดนี้ไม่มีความเป็นส่วนตัวเลย

เชื่อว่าอีกไม่นานเหล่าแฟนคลับก็จะสังเกตเห็นจุดเด่นของตึกในรูปถ่ายแล้วแกะรอยมาถึงที่อยู่นี้

หรือต่อให้หาไม่เจอ แต่หวักระไดบ้านสวีถึงโจวก็คึกคักขนาดนี้ ในอนาคตย่อมเป็นจุดปักหลักของพวกเขาปาปารัซซีแน่

“ฉันนายคุยกับเพื่อนให้เร็วละกัน” หวงเซียนบอก “ค่าเช่าของที่นี่ไม่ถูก เพื่อนนายหาคนเช่าร่วมคนต่อไปได้เร็วหน่อยก็ดี ส่วนที่พักที่ทางบริษัทจัดให้นายนี้ฟรีหมด นายไม่ต้องห่วง ชอบที่ไหนก็เลือกที่นั่น”

สวีถึงโจวเข้าใจ

เขาต้องรีบบอกกล่าวฉิวอินแล้ว

บอกตามตรงว่าหากไม่ใช่เพราะงาน สวีถึงโจวไม่อยากย้ายจริงๆ เขาเกือบจะชินกับชีวิตแบบนี้แล้ว

ผู้นำหน้าหิบบีบเสีตออกมากลางหน้าจ่อไปหลายที แต่รูปกับแบบแปลนของห้องชุดออกมาอย่างคล่องแคล่วแล้วบนกับหวงเซียน “ทั้งหมดนี้ฉันเป็นคนเลือก! อันที่คุณน่าจะเลือกมีแต่พวกกระสันนิยมชายแท้้วยกลางคนอะไรก็ไม่รู้!”

หวงเซียน “...”

ผู้นำหน้าแนะนำ “บ้านพวกนี้ทำเลดีมาก เป็นส่วนตัวด้วย แต่โจวโจวอยู่คนเดียว อันที่ฉันเลือกก็เลยไม่ใช่พวกห้องชุดขนาดใหญ่ คุณลองดูว่าชอบสไตล์ไหน”

มีรูปถ่ายห้องต่างๆ จากบ้านแต่ละหลังมาหลายรูป อุ๋น่านายังเอาใจใส่ด้วยการเขียนจุดเด่นจุดด้อยให้ด้วย

“ขอบคุณนะ” สวีถึงโจวอี้มให้เธอ “ผมจะตั้งใจเลือก”

พุดจบ เขาก็ก้มหน้าดูแท็บเล็ต ขนตาหึ่งนอนทั้งยาว ใบหน้าไร้ที่ติ ไม่ว่าองค์ไหน

อุ๋น่านามองจนนิ่งไปชั่วขณะ มิน่า ศิลปินบ้านเธอถึงได้มีแฟนคลับหลงรูปล้นหลาม รูปโฉมนี้ไม่มีใครเทียบได้จริงๆ

เขาก็ม้วนปาก หวงเชียนก็เจอจุดผิวดังเกิดจึงถามด้วยความเป็นห่วง “นายไม่สบายเหรอ”

สวีถึงโจว “หืม?”

หวงเชียนลูบคอตตัวเองแล้วเอ่ยทักว่า “วันนี้นายติดแผ่นติดต่อมฟีโรโมน”

เพราะถูกใครบางคนกัดมานะสิ

สวีถึงโจวนึกถึงเหตุการณ์บนบันไดชั้นตึกเมื่อคืนแล้วก็หุแดง

เขายังจำปฏิกริยาครั้งที่แล้วของหวงเชียนได้ ครั้งนี้เลยไม่อยากบอกไปตรงๆ จึงตอบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ไม่ได้ไม่สบาย แค่อุเลาประจำวันนะ คุณไม่รู้เหรอ ดูแลต่อมฟีโรโมนบ่อยๆ ช่วยเสริมความงามได้”

หวงเชียนเป็นเบต่าย่อมไม่รู้เรื่องพวกนี้ แม้นใจจะสงสัย แต่ก็ไม่ได้ถามต่อ

เสริมความงามหรือ

อุ๋น่าน่าได้ยินคำนี้ก็ยังไม่สงสัยใดๆ

การดูแลต่อมฟีโรโมนช่วยเสริมความงามได้นั้นเธอไม่รู้จริงๆ จึงรีบหยิบสมุดเล่มเล็กมาจดทันที เตรียมกลับไปแบ่งปันเคล็ดลับกับเพื่อนสาวสุดซี้

สวีถึงโจวหลอกได้ทีเดียวพร้อมกันสองคนจึงรู้สึกภูมิใจแปลกๆ

หวงเชียนพูดเรื่องจริงจั่ง “จริงสิ พงษ์นี้อัศจรรย์การ ‘Super Player’ นายอ่านสคริปต์แล้วใช้ใหม่ มีความคิดเห็นอะไรกับแต่ละช่วงไหม ถ้ามีเดี๋ยวฉันไปคุยให้”

‘Super Player’ เป็นรายการวาไรตี้กลางแจ้ง การถ่ายทำรายการครั้งหนึ่งใช้เวลาเป็นวัน หากถ่ายทำกันถึงกลางคันแล้วมีการปรับเปลี่ยนแผนเดิมด้วยเหตุผลส่วนตัว จะทำให้เสียเวลา ทั้งยังกระทบต่อทุกคนด้วย

รายการโปรโมตที่เดิมกำหนดให้เข้าร่วมด้วยกันห้าคนในตอนแรกเวลานี้เนื่องจากเรื่องของสองพี่น้องเซียทำให้เหลือแค่สามคน ระยะเวลาดำเนินรายการมีกำหนดตายตัว ทำให้ต้องมีกิจกรรมบางอย่างเพิ่มมาอย่างเลี่ยงไม่ได้

หนึ่งในนั้นคือเกมทำความเร็วเปลี่ยนชุดในห้องส่ง...ดูก็รู้ว่ามีไว้เพื่อส่วถึงใจที่แฉงเกิดจากอาชีพนายแบบ

หวงเซียนไปดูพาร์ตนี้มาก่อนแล้ว แพ้ชนะไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่ส่วถึงใจความจำเลื่อม เขาเป็นห่วงว่าอีกฝ่ายจะรับมือไหวไหม

ส่วถึงใจอ่านสคริปต์อย่างละเอียดแล้วใช้ความคิด “ผมคิดว่าน่าจะไม่มีปัญหา ทำให้เปลี่ยนชุดภายในหนึ่งนาที เมื่อวานผมลองทำที่บ้านแล้วก็เชื่อว่าทำไม่ได้”

ความจริงคือส่วถึงใจไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับแวดวงอาชีพนายแบบมานานหลายปีแล้ว บวกกับความจำเลื่อมอีก จึงจำไม่ได้เลยสักนิด แต่ตอนที่เสียงเพลงดังขึ้น กล้ามเนื้อของเขาก็เหมือนจดจำได้ ก้าวทำอย่างถูกจังหวะแม่นยำ

หวงเซียนสบายใจขึ้นบ้าง ตบตัวอีกฝ่ายเบาๆ “นั่นก็ดี รีบอัดให้เสร็จจะได้เลิกกองเร็วๆ อย่าลืมนะ คีนพรงนี้ทริปสุดเพอร์เฟกต์ตอนแรกนี่เป็นรายการวาไรตี้แรกที่นายไปออก น่าจะอยากดูใช่ไหม”

ไม่พูดถึงยังดี พูดปั๊บ ส่วถึงใจก็นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา

ด้วยศักยภาพในการผลิตอันน่าทึ่งของ ‘ทริปสุดเพอร์เฟกต์’ ของเรา ชาวที่หลุดออกมากับเบื้องหลังการถ่ายทำมากมายสารพัดบนอินเทอร์เน็ต ช่วงหลายวันนี้นับว่าเป็นการอุ่นเครื่องสำหรับการออกอากาศ ทีมงานรายการยังปล่อยคลิปตัวอย่างทางการตอนแรกออกมาทั้งที่ยังอยู่ในขั้นตอนการผลิต แต่เนื่องจากจุดขายหลายชิ้นในคลิปตัวอย่างนั้น ชาวเน็ตต่างเคยดูในคลิปเบื้องหลังไปแล้ว กระแสจึงไม่พุ่งจากเวลาปกติเพราะทุกคนถูกยั่วน้ำลาย

จนมาตรฐานสูงไปแล้ว

เมื่อคืนตอนกินข้าวที่บ้านหมี่เฟย ลู่เจิงอันก็พูดถึงอยู่
ตอนนั้นสวีถึงใจได้ยื่นลู่เจิงอันถามหลังเชื่อว่า “เทพเชื่อจะดูตอนแรก
ใหม่”

หลังเชื่อดอป “ไม่ดู”

เขาดูไม่กังวลกับการแสดงออกของตัวเองในรายการเอาเสียเลย
แต่สวีถึงใจไม่เหมือนกัน เขาทั้งวิตกทั้งกังวล อย่างเช่นความหนำใจ
ของตัวเอง ความซื่อมือ การไม่ถนัดเข้าสังคม...สารพัดข้อเสียที่จะถูกเปิดเผย
ในรายการนี้จนไม่มีเหลือ

“ถ้าติดถ่ายงานจนเลิกกองซำก็ไม่ใช่ไร” หวงเซี่ยนบอก “น่าน่าช่วย
อัดไว้ให้นายได้ ไม่ต้องรอเวอร์ชันในเน็ตหรือรีรัน”

วันต่อมา ‘Super Player’ ก็ถ่ายทำเสร็จซำจริง ๆ

การถ่ายทำทั้งยาวและยุ่งยาก เพราะต้องการฟุตเทจที่ตัดต่อออกมา
เป็นวิดีโอสำหรับเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่งเต็ม ๆ

เมื่อไม่มีหลังเชื่อดอปและสองพี่น้องเซี่ย สวีถึงใจที่หัวเดียวกระเทียมปลิว
ต้องอาศัยพวกหมี่เฟยคอยช่วยเหลือและนำทาง จึงไม่ถึงขั้นทำอะไรไม่ถูก

การถ่ายทำนี้จะออกอากาศในวันอาทิตย์ของสัปดาห์หน้า ซึ่งเป็น
ตอนที่ ‘ทริปสุดเพอร์เฟกต์ของเรา’ ตอนที่สองออกอากาศพอดี ถึงเวลานั้น
จุดแซะและจุดพิกก็คงถูกชาวเน็ตขุดออกมาเรียบร้อยแล้ว ถ้ากระแสออกมา
ในแง่ลบ รายการ ‘Super Player’ จะได้ช่วยกู้สถานการณ์ได้ นี่เป็นกลเม็ด
ที่รายการวาไรตี้ใช้กันเป็นว่าเล่น

เมื่อเลิกกอง รายการ ‘ทริปสุดเพอร์เฟกต์ของเรา’ ก็ออกอากาศจบ
เรียกกระแสนโลกอินเทอร์เน็ตได้อีกระลอก อุณาน่าอัดรายการไว้ให้
สวีถึงใจ นมที่เอาไว้กินคลายความเหนื่อยล้าก็ซื้อหาไว้เรียบร้อยแล้ว สวีถึงใจ
ถือแก้วที่ยังอุ่น ๆ แสดงให้เห็นถึงข้อดีของการมีผู้ช่วยส่วนตัว

“ใจใจใจ ฉันชอบมันนะขอบอก คุณนอนหลับให้สบายได้เลยค่ะ”
อุณาน่าไม่มีท่าทีเหน็ดเหนื่อย “ถ้านอนไม่หลับ คุณดูคลิปก่อนก็ได้ อีพีนี้
สนุกมาเลย! มีฮ็อตเสิร์ชขึ้นบน Flow ตั้งหลายอันแล้วด้วย!”

สวี่ถึงโจวนอนไม่หลับจึงหยิบแท็บเล็ตออกมาแล้วสวมหูฟังดูรายการตามคำแนะนำ

ก่อนสามคนแยกกัน เลี้ยวหัวยังบอกว่า “นึกถึงงานแฮนด์เมดที่พวกเราเอาไปด้วยตอนนั้นแล้วดูบ๊องจังเลย ไม่กล้าดูแล้วเนี่ย”

สวี่ถึงโจว่า “ที่บ๊องน่าจะเป็นผมมากกว่ามั้ง...”

อันที่จริงเขาประหลาดยิ่งกว่าใคร

สวี่ถึงโจแวะเล่นคลิปด้วยใจดีม๊ม ๆ ต่อมา ๆ

เพลงประกอบรายการที่คุ้นหูดังขึ้น ภาพสวยสดเปิดเข้ารายการฉายวบบันขึ้นมา รูปจิบิที่ใช้แทนตัวทั้งหกคนปรากฏขึ้นบนแผนที่ของเกาะซูริแลนด์ ก่อนจะตัดเข้ารายการหลัก

คนแรกที่ปรากฏบนจอเป็นคนที่สวี่ถึงโจคาดไม่ถึง ชาวเน็ตเองก็คงคาดไม่ถึงด้วยเช่นกัน

- เป็นหลังเชื่อที่ทุกคนต่างคิดว่าจะออกมาปิดท้าย

ภาพบนจอเป็นทิวทัศน์ที่พุกในมุมที่ปราศจากสิ่งบดบัง ทำให้เหล่าแฟนคลับมองปราดเดียวก็รู้ว่าที่นั่นน่าจะเป็นบ้านพักสุดหรูที่หลังเชื่อพักอยู่คนเดียว ปกติต้องเดินเคาะโพสตรูปไม่นานเวลามาเที่ยวที่นี่ อีกอย่าง ตอนที่ราชาอิงถ่ายรายการที่บ้านตัวเองก็เคยเปิดเผยพื้นที่ภายในบ้านให้เห็นแล้ว ซึ่งแบบแปลนเหมือนกับที่นี่ไม่มีผิดเพี้ยน

หลังเชื่อนอนคว่ำอยู่บนเตียงกายภาพบำบัดในบ้าน บนตัวคลุมด้วยผ้าขนหนูผืนใหญ่ นักกายภาพบำบัดกำลังเก็บข้าวของ ดูแล้วคงเพิ่งทำกายภาพฟื้นฟูเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“โหวโหว” เสียงที่ดังขึ้นในจอคือเสียงของซืออูหย่า

“โหว” หลังเชื่อไม่ได้เงยหน้าขึ้น แค่อบเรียบ ๆ คำเดียว น้ำเสียงทุ้มเจือความแหบเสน่ห์

ซับคอมเมนต์ถึงกับระเบิด

[กรี๊ดดดดดดด พี่ชายคะ!!!! ปรากฏตัวคนแรกเลย!!!!]

[ว้าว บ้านหลังใหญ่มาก อิจ!!!!]

[อะไรโอเคมัย??]

[อ้ากกกก หลังเซ่อพังให้ตี ฉันรักคุณวะ!]

[อรัยยยย ฉันสิ้นแล้ว กรีดดดด]

[เสียงนุ่มโคตร แงงงงงงงงงง]

[กรีดดดดดดดดด พี่ชายนวดแต่เช้าเลยหรอ ให้ฉันนวดให้มั้ย]

[พี่ไม่ไหวหนูไหว! หนูขยับเอง!]

[ไม่! พี่ชายคะ! หนูขยับอัตโนมัติ!!! หนูแพรวพราว! หนูไหว!]

ชื่ออุหยากลับลังเลเล็กน้อย “ไม่ไปละกัน รายการตัวเอง ไม่สำคัญอะไร”

[พี่หยาตัวแม่ ฮ่าๆๆๆๆๆ!]

[คิดไม่ถึงว่าผู้จัดการจะเอาแต่ใจกว่าศิลปินซะอีก ฮ่าๆๆๆๆๆ]

[ชื่ออุหยาก็พูดจากร่างไปมัย รายการเป็นของที่บ้านเธอรีง]

[เหอะๆ คนเขามีเงินจ่ายค่าปรับ เกี้ยวไรกับแก ไสหัวไป]

[คนพี่เป็นเยี่ยง คนน้องเอาอย่าง ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆ]

[ลั่นนน]

[ชื่ออุหยาคคนจริง รัก!!]

หลังเซ่อลุกขึ้นมาล้างส้วมเสีย กล้ามเนื้อแผ่นหลังที่กระชับและไหลกว้าง ถูกปกปิดไว้ทันที รวมถึงรอยช้ำน่าตกใจบริเวณเอวสอบนั้นด้วย

[??? หลังเซ่อเป็นอะไรอะ]

[สงสัยอะ ฮือออออออ ทำไมถึงบาดเจ็บล่ะ ฉันร้องแล้ว!]

[เกิดอะไรขึ้น ทำไมเจ็บหนักขนาดนั้น???!]

[แงงงง ชื่ออุหย่า เตียวฉันทุบแม่เลย! ดูแลกันยังไงเนี่ย]

[เขาบาดเจ็บแล้วคุณยังไม่ห้ามเขาอีก!!!! ฉันร้องไห้จะตายอยู่แล้วเนี่ย!]

[เฮียยยยยยยยย ไหนใครอธิบายหน่อยสิว่าบาดเจ็บได้งั้น???]

[ใจฉันเหมือนจะขาด! พี่ชายคะ!!!!]

ซบไต่เตลฟอนต์ลายมือปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

นับถอยหลังก่อนออกเดินทางสองวัน เนื่องจากเกิดอุบัติเหตุตุลันลัม ขณะซ้อม ทำให้เทพเซ่อได้รับบาดเจ็บที่เอว ทำกายภาพครั้งสุดท้ายในบ้าน เสร็จเวลาหกโมงเช้า

จากนั้นมุกกล้องก็ขยับ หลังเช่ฮั่นหันหน้ามา นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน
เรียบนิ่งไร้คลื่นอารมณ์ “ผมบอกไหวก็ไหวสิ”

ดาวเคราะห์น้อยดวงนั้น

บทที่

36

รายการ ยังคงดำเนินต่อไป หัวใจของสวีถึงใจคล้ายบีบรัดแน่นเพราะภาพเมื่อครู่จนไม่มีเวลาอ่านคอมเมนต์บนจอ เขาเลื่อนภาพกลับไปจากที่หลังเชอสมแล้วเมื่อ

ครั้งนี้เห็นชัดแล้ว มีรอยฟกช้ำบริเวณฝั่งซ้ายตรงเอวหลังเชอดูแล้วน่าจะเกิดจากการกระแทกกับขอบของแข็ง อย่างเช่นพวกบันไดหรือแท่นยกตัว ซึ่งทำให้เกิดร่องรอยการบาดเจ็บลักษณะนี้ได้ทั้งนั้น

เขาเข้าใจแล้วว่าเพราะอะไรตอนถ่ายทำรายการหลังเชอจึงมักเอาแต่เอนตัวทำทางเฉื่อยๆ

สวีถึงใจนึกว่าอีกฝ่ายแค่ชอบนอน ทั้งตอนอยู่บนรถและบนเครื่องบิน ตอนอยู่ที่บ้านไม่ก็ด้วย ถ้าเอนตัวได้ หลังเชอก็จะไม่ยอมนั่ง ถ้านั่งได้ก็ไม่นอน ที่แท้ก็เพราะมีแผลบนตัวนี่เอง

การบาดเจ็บบริเวณเอวกับหน้าท้องมีผลต่อการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน

แต่หลังเชอกลับไม่บอกใครเลย และยังถ่ายทำรายการจนจบ

รถเคลื่อนตัวไปอย่างมั่นคงและใช้ความเร็วไม่มากนัก สวีถึงใจกลับรู้สึกอ่อนรนขึ้นมา เขายืบมือถือออกมาส่งข้อความหาหลังเชอ

สวีถึงใจ [เอวของคุณบาดเจ็บได้ยังไงนะ ตอนนี้อยู่นั่งหรือยัง]

ส่งเสร็จแล้วเขาก็ดูรายการต่อ

ภาพในรายการคือหลังเชอขึ้นรถแล้ว

อย่างที่คิด ขึ้นรถปั๊บน อีกฝ่ายก็เริ่มนอนทันที อิริยาบถดูไม่สบายตัว เอาเสียเลย ไม่นานก็เจอการจราจรติดขัด มีแต่คอมเมนต์ส่งสารเอ็นดูวิ่งผ่านหน้าจอ ภาพถูกบดบังด้วยคอมเมนต์ล้นหลามจนแทบมองไม่เห็นตัวคน

หน้าจอตัดภาพไปที่แฮกรับเชิญคนอื่นๆ ซึ่งเป็นช่วงที่คู่ CP ลูห์มีเดินทางออกจากบ้าน ทั้งสองแสดงความรักกันตั้งแต่ตรงนั้นจนเป็นที่น่าอัศจรรย์

จากนั้นเป็นส่วถึงใจที่ปรากฏตัวนอกห้องสตูดิโอถ่ายทำ เขาเป็นแฮกรับเชิญลำดับสามที่ออกกล้อง และเป็นคนเดียวที่ไม่มีกรรถ่ายทำในบ้าน คอนโดที่เขาเช่าอาศัยไม่ถือว่าใหญ่นัก เพื่อรักษาภาพลักษณ์ไอ돌ไว้ หวังเขียนจึงไม่ได้ให้ทีมงานมาเก็บภาพในบ้าน

ความคิดแรกเมื่อส่วถึงใจเห็นตัวเองคือ *มิน่า ถึงได้โดนด่า...*

กล้องเข้ามาประชิด ผู้ช่วยตากล้องม่อมือเป็นฝ่ายหักท่ายก่อน แต่ส่วถึงใจแค่ตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ว่า “อรุณสวัสดิ์ครับ”

[ซินอารมณ์เปลี่ยนแปลงบ่อยเลย ฮ่าๆๆๆๆๆ]

[โคตรฮา นี่มันมุกกล้องปราบเซียนชัดๆ]

[หยิ่งอะไรเบอร์นั้น มาเดินรันเวย์รีไจ เซ็ตเวอร์]

[บรรยากาศอึดอัดสุดขีดอะ ฉันเห็นพี่สาวคนนั้นหน้าแดงแล้วด้วย ฮ่าๆๆๆ]

[มีแต่ฉันที่ถูกความสวยของตัวเล็กกระแทกตาเหวอ]

[ว่ากันตามเนื้อผ้า ความสวยกระแทกตา+1]

[พูดจริง นี่ถือว่าเป็นเบ้าหน้าฟ้าประทานเหวอ ดูเบือโลกจัง...]

[พวกเธอไม่ได้ดูเบือหลังละสิ ว่าส่วถึงใจเบือโลก เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า ขำขิด]

พอถึงตอนที่ส่วถึงใจไปลงชื่อในจุดลงทะเบียนแล้ว ภาพบนจอก็ถูกคอมเมนต์ ‘ฮ่าๆๆๆ’ เข้าครองพื้นที่

ลายเซ็นของคนอื่นเขาจั่วหัวเจียนสวยงาม พยายามให้ดูดีดูไม่ธรรมดา เข้าไว้ มีแต่ส่วถึงใจที่เขียนชื่อตัวเองตัวบรรจงที่ละขีดที่ละเส้นในช่องว่าง แถบยังใช้อักษรทางการระดับที่ใช้กันในเวลาสอบด้วย

[ตัวเล็กก็ชื่อจังเลย ฮ่าๆๆๆ]

[เดี๋ยวก่อน จริงๆ ฟอนต์นี้ก็เย็นชืดอยู่น้า ฮ่าๆๆๆ]
 [อ๊อ แม่ จันเพิ่งเคยเห็นลายเซ็นดาราแบบนี้ครั้งแรกเลยนะเนี่ย]
 [ฮ่าๆๆๆๆๆ เกรตรงมากเลยอะ ฮ่าๆๆๆ]
 [ยังไม่ได้ออกแบบละสิ ฮ่าๆๆๆ กลับไปฝึกนะ!]
 [เรื่องจริง!!! เหมือนเห็นตัวเองที่เซ็นชื่อไม่เป็นเลย (ขำกลิ้ง)]
 [น่ารักจุง (หน้าแดง)]

ในมุกมกล่อง ม่อม่อเริ่มหาหัวข้อสนทนาคุยกับสวีถึงโจวอย่าง
 เป็นมิตร “คุณเออากระเป๋าดินทางมาแค่ใบเดียวหรอ ข้างในมีอะไรบ้างคะ”

สวีถึงโจวมีสีหน้าเย็นชา แวตาสะท้อนความฉงน

ทีมงานรายการจับจุดที่เขาบ่นในใจได้อย่างตรงเป้า จึงตัดต่อใส่
 เครื่องหมายคำถามสามอันบนหัวของเขา ตำแหน่งว่างข้างๆ ยังมีรายการ
 สิ่งของที่คนหนุ่มสาวอาจนำไปด้วยเวลาท่องเที่ยว พร้อมใส่เครื่องหมาย
 กากบาทสีแดงบนนั้นทั้งหมด

คอมเมนต์ ‘ฮ่าๆๆๆ’ ชูตใหญ่เลื่อนผ่านหน้าจออีกครั้ง

เวลานี้เอง ในรถที่เปิดแค่ไฟอ่านหนังสือสลัวๆ หน้าจอมือถือของ
 สวีถึงโจวก็สว่างขึ้น

หลังเช็ตตอบข้อความที่เขาเพิ่งส่งไป [ไม่ทันระวังเลยลืมโดนขอบบันได
 ไม่เป็นไรแล้ว]

สวีถึงโจวเบาใจไปบ้าง กำลังจะส่งข้อความ หลังเช็ตกลับส่งรูปหนึ่งมา
 ดูแล้วเป็นรูปที่หลังเช็ตถ่ายกับกระจก

เสื้อเวตเตอร์ถูกเลิกชิ้นส่วนหนึ่ง เผยให้เห็นเอวกระชับด้านหลัง
 กล้ามเนื้อลวดลายสวยงามแฝงไปด้วยพลังกำลัง

รอยข้ำที่อยู่ในรายการหายไปแล้ว ผิวส่วนนั้นกลับมาเป็นปกติ

ต่อให้รูปนี้ไม่เห็นหน้าและไม่ได้ดูอนาจาร ข้ำยังถ่ายลวกๆ มาแค่
 ส่วนเดียว แต่สวีถึงโจวก็ยังกดบันทึกลงในมือถือด้วยความรู้สึกหวามไหว
 แปลกๆ

สวีถึงโจว [จันก็ดีแล้ว (ยิ้ม)]

หลังเช็ต [นายกำลังดูรายการหรอ]

สวีถึงโจว [ใช่ ผมเพิ่งเลิกงาน ตอนนี้อร่อยดีนิดหน่อย]

หลิงเซ่อ [อืม]

สวีถึงโจว [คุณบาดเจ็บ แล้วทำไมยังจะถ่ายรายการอีก]

เขาบาดเจ็บแทนหลิงเซ่อไม่ได้ ไม่ต้องอุทิศตัวขนาดนั้นก็คุ้ม พวกศิลปินเบอร์ใหญ่มักจะเอาแต่ใจกันสุดๆ ไม่ใช่หรือ

ผ่านไปครู่หนึ่งหลิงเซ่อจึงตอบกลับมาอย่างเย็นชาว่า [ไม่อยากจะเสียค่าปรับ]

สวีถึงโจว “...” ยึดติดกับเรื่องค่าปรับขนาดนี้เชียว!

หัวข้อสนทนาจบลงอีกแล้ว

สวีถึงโจวพบว่าทุกครั้งที่พวกเขาคุยกันผ่านข้อความก็จะจบเรื่องคุยอย่างรวดเร็วเสมอ เนื่องจากไม่เห็นหน้าจึงเดาอารมณ์ของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก จนพานทำให้สวีถึงโจวรู้สึกว่ามีกำแพงกั้นระหว่างทั้งคู่เสมอ

พอมองชื่อหลิงเซ่อแล้ว หัวใจของสวีถึงโจวก็เต้นเร็วขึ้น

ไม่ว่าอย่างไรตอนนี้พวกเขาก็กำลังคบหากันแบบแปลกๆ คราวก่อนหลิงเซ่อบอกให้สวีถึงโจวเป็นฝ่ายติดต่อหาก่อนได้ แถมยังบอกว่าจะตอบข้อความด้วย นั่นก็แสดงว่าเขามีสิทธิพิเศษจริงๆ ใช่ไหม

ถ้าเขาชวนคุยตลอด อีกฝ่ายจะตอบโดยไม่เกี่ยงงอนหรือเปล่า

สวีถึงโจวขยับนิ้วส่งข้อความไปอีก [คุณเลิกงานหรือยัง]

หลิงเซ่อตอบกลับมาจริงๆ [ยัง]

นั่นก็คือพักเบรกสินะ!

สวีถึงโจวรีบคว้าโอกาสพูดคุย [คอนเสิร์ตคือวันมะรืนใช่ไหม สองวันนี้ควรจะพักผ่อนรวบรวมสมาธิล่วงหน้าไม่ใช่หรือ]

หลิงเซ่อ [ไม่ได้กำลังซ้อม]

แล้วกำลังทำอะไร

สวีถึงโจวคิดไม่ออกว่าปกติหลิงเซ่อทำอะไร นอกจากแต่งเพลงอัดเสียง ออกโชว์ เขาก็ไม่รู้แล้ว

หลิงเซ่อ [กำลังถ่ายโฆษณาชิ้นหนึ่ง]

อย่างนี้นี่เอง

สวีถึงโจวที่ไม่รู้จะคุยอะไรพลันพูดไฉเดียว เขาเหยียดตัวเองเข้าไว้
ก็น่าจะโอเคแล้วมั้ง

สวีถึงโจว [ในรายการผมดูไม่ค่อยฉลาดยังงี้ไม่รู้ (เศร้า)]

หลังเช็ตตอบกลับอย่างไร [.]

สวีถึงโจว “...”

อะไรเนี่ย จะปลอบใจสักคำก็ไม่มีเลยเธอ ผมก็มีศักดิ์ศรีนะครับ!

คุณตอบมาแค่นี้คือดูถูกประสบการณ์ห้องเน็ตมาสิบกว่าปีของผมเหรอ
ผมคุยเรื่อยเรื่อยได้ทุกเรื่องนะ!

ภาพบนแท็บเล็ต สองสาวเบต้าที่เป็นแขกรับเชิญทีมสุดท้ายปรากฏ
ตัวแล้ว คอมเมนต์บนจอก็โหมกระหน่ำขึ้นมาอย่างบ้าคลั่ง มีคำพร่ำสาท
ทุกประเภท ทีมงานรายการรีดเค้นผลประโยชน์หยาดสุดท้ายที่เหลือจาก
พวกเธอจนสิ้น ด้วยรู้ดีในหลักการที่ว่า ยังมีเสียงด่าก็ยิ่งเป็นกระแส ทีมงาน
จึงไม่ได้ตัดต่อออกเลย

ด้านสวีถึงโจวยังคงส่งข้อความขยาดหัวข้อสนทนากับหลังเช็ตเรื่อย ๆ
[จริง ๆ แล้วผมไม่ได้วางแผนด่าขี้นะอะไรเลย เทพแบบพวกเราก็แบบนี้
แหละ (กลุ่ม)]

หลังเช็ต [ขอฉันดูหน่อย]

ส่งข้อความปรากฏขึ้นบนช่องแชตในเวลาเดียวกัน

ที่แท้พวกเขาสองคนต่างกำลังพิมพ์ข้อความในเวลาเดียวกัน ความรู้สึก
แบบนี้มันดีสุดๆ เลย

สวีถึงโจวนี้กว่าหลังเช็ตไม่ยอมสนใจเขาแล้วเสียอีก

สวีถึงโจวมองอู่นานที่กำลังขับรถ อีกฝ่ายตั้งใจทำหน้าที่ไซเฟอร์
อย่างจริงจังจึงไม่ทันสังเกตเขา

การถ่ายรอยกีดของอัลฟาในขณะที่มีคนอื่นอยู่ด้วยก็เหมือนการเปิดเผย
พันธะของตัวเองอย่างโจ่งแจ้ง สวีถึงโจวแอบขดเขินลึกๆ ในใจ

ใครจะไปคิดว่าเขายังไม่ทันเปิดกล้องมือถือ หลังเช็ตก็วิดีโอคอลมา
วิ...วิดีโอคอล?

คราวนี้หัวใจของสวีถึงโจวถึงกับเต้นผิดจังหวะ เขากดรับสายโดย

ไม่ลังเล เห็นใบหน้าของตัวเองปรากฏบนหน้าจอในมุมเสย อดคำนี้แยระดับ บรรลี่ยเลย

เขารีบยกมือถือให้สูงขึ้น เห็นแสงของทางหลังเชอแยยิ่งกว่า น่าจะ อยู่ในพื้นที่ปิดส่วนตัวสักที่ของกองถ่ายโฆษณา

หลังเชอเอ่ยปากก่อน “นายเกาเพลหรือเปล่า”

สวีถึงใจตอบอัตโนมัติ “เปล่าครับ!”

ผมหลังเชอจัดแต่งทรงมาอย่างดี และยังแต่งหน้าอีกด้วย ดูสดใส และเปล่งปลั่งกว่ายามปกติมาก การใช้คำว่าเปล่งปลั่งเปรียบเปรยอัลฟ่า วัยผู้ใหญ่หน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่งอาจไม่เหมาะ แต่เมื่อใช้กับหลังเชอที่ เครื่องหน้าคมชัด ผิวขาวผ่อง ดูเหมือนแวมไฟร์ขึ้นสูงแล้ว การแต่งหน้า สไตล์นี้ทำให้เขาดูมีกลิ่นอายมนุษย์มากขึ้น และเหมือนเจ้าชายผู้หยิ่งยโส ของประเทศใดประเทศหนึ่งเข้าไปใหญ่

หลังเชอขมวดคิ้ว “กัมให้ฉันดูซิ”

สวีถึงใจทำตาม

เขายกมือถือขึ้นสูง ก้มหน้าลงแล้วแกะแผ่นติดต่อมพีโรโมนบนต้นคอ ออก ไม่รู้ว่ามุกล้อเล่นถูกตำแหน่งหรือไม่

ผ่านไปสิบกว่าวินาทีสวีถึงใจจึงเงยหน้าขึ้น ผมดูกระเซิงจากการ ก้มหน้าลง “เห็นหรือยัง”

หลังเชอเหมือนจะไม่ได้เปลี่ยนอริยาบถเลย เขาตั้งใจมองอีกฝ่าย “เห็นแล้ว”

มีคนเคาะประตู ได้ยินเสียงดังแว่วมา “พี ได้เวลาเปลี่ยนชุดแล้ว”

ฟังเสียงแล้วน่าจะเป็นเสียงอัน

หลังเชอทิ้งท้ายคำว่า “แค่นี้ก่อน” แล้วก็ตัดสายวิดีโอคอล

สวีถึงใจ “...”

ไหงเขาถึงรู้สึกตัวเองหมดประโยชน์แล้วละ!

มือถือสั่นอีกครั้ง หลังเชอไม่ถึงกับใจร้ายเสียทีเดียว ยังส่งข้อความ มาให้อีกข้อความ ตอบเรื่องที่เขากลุ่มใจกับการแสดงออกของตัวเองใน รายการเมื่อคืนนี้

หลิงเซ่อ [ฝึกเซ็นชื่อบ่อยๆ]

สวี่ถึงใจทั้งโกรธทั้งอาย ถ้ารู้แต่แรกว่าจะถูกฆ่าเรื่องลายเซ็นละก็ เขาจะตั้งใจฝึกให้คล่องก่อนออกรายการแน่นอน!

ทว่าสวี่ถึงใจอะไอย่างรวดเร็...ไม่สิ หลิงเซ่อรู้เรื่องลายเซ็นของเขาได้อย่างไร หรือว่าดูรายการแล้ว

แต่เมื่อคืนเขาได้ยินหลิงเซ่อบอกกับลู่อิงอันอย่างชัดเจนว่าจะไม่ดูนี้รายการเพิ่งออกอากาศไปไม่นานเท่าไรเอง หลิงเซ่อก็รู้กระทั่งเรื่องนี้แล้ว

ขึ้นจริง ๆ พ่อคุณ

สวี่ถึงใจแขวะ หลิงเซ่อที่ออกรายการครั้งแรกก็อยากดูผลงานของตัวเองมากเหมือนกันนั่นแหละ

ซูเปอร์สตาร์ก็เป็นเหมือนกันนี่นา

หลังจากเรียกกระแสมาทั้งคืน รายการ ‘ทริปสุดเพอร์เฟกต์ของเรา’ ไม่เพียงออกอากาศตอนแรกได้อย่างสวยงาม ทั้งยังได้เรตติ้งอันดับหนึ่งจากรายการว่าไรดีทั่วประเทศในคืนนั้นด้วย พอเป็นกระแสมากขึ้นเรื่อย ๆ สื่อแต่ละสำนักก็พากันแสดงความเห็นหลังการรับชม มีรายงานข่าวผุดขึ้นมาราวกับดอกเห็ด

สองพี่น้องชายถูกด่าทอสารพัด พวกเขาได้ขึ้นฮ็อตเสิร์ชอีกครั้งได้อย่างสบาย ๆ พร้อมทั้งมีแฮชแท็กความคลั่งรักของคู่ CP ลู่อิมี่เพิ่มขึ้นด้วย

อู๋น่าส่งมือเข้ามาให้แต่เช้า ขณะที่สวี่ถึงใจกินอย่างระมัดระวังลิ้นนั้น เธอก็เลือกเรื่องที่เป็นไฮไลต์น่าสนใจมาคุยกับเขา

“ติดโผในเทรนด์เซาซาอย่างเร็วเลยละ คุณเองก็มีแฮทสองสามอันขึ้นฮ็อตเสิร์ชด้วย” อู๋น่าเล่า “ตอนนี้มีคนของคุณแข่งกำลังว่าร้ายคุณ จินเป่าคนนั้นนะ ที่เมื่อก่อนก็เคยเป็นนายแบบ คุณรู้จักใช้ไหม”

นางแบบนายแบบที่เปลี่ยนสายมาเป็นศิลปินในวงการบันเทิงนั่นมีให้เห็นไม่น้อย จินเป่าเองก็เป็นนายแบบโอเมก้าคนหนึ่ง เคยร่วมงานกับแบรนด์ใหญ่มามากกว่าสวี่ถึงใจ แต่เขาไปทางสไตล์สวยหวาน หลังบรรลุนิติภาวะก็หันไปเป็นนักแสดง หลายปีมานี้แสดงภาพยนตร์มาแล้วหลายเรื่อง

“ผมมีคู่แข่งด้วยเหรอ” สวีถึงโจวถามงๆ “แข่งอะไรเหรอ”

อู๋น่าน่าบอก “พีนเพ อายุ รวมถึงประสบการณ์ของพวกเขาคุณพอๆ กัน ก็เลยถูกยกมาเปรียบเทียบกัน แล้วก็นะ ฉันเป่าเคย์ถ่ายเอ็มวีของเทพเซ่อมาครึ่งหนึ่งด้วย”

สวีถึงโจวรู้เรื่องนี้ มีวลีวิดีโอเพลง ‘ตากความทรงจำ’ ได้ฉันเป่ามาเล่น เพียงแต่เข้ากับฉันเป่าไม่เคยคบค้าสมาคมอะไรกัน

เขาดูแซ่ซดแต่กระเด็นร้อน แท้ที่โดนว่าร้ายคือ #สวีถึงโจวโอเมก้าหน้ามีเอกลักษณ์# ได้แท็กมีแฟนคลับของทั้งสองกำลังตีกัน แฟนคลับของสวีถึงโจวก็น้อยหน้า พลังโจมตีเต็มขั้น เปิดศึกคีย์บอร์ดกันอย่างดุเดือด

พวกเขาได้เถียงกันว่าใครถึงจะเป็นนายแบบโอเมก้าหน้ายูนิกัฟ่าประทาน

“ทางเขาใกล้จะไม่มีทรัพยากรแล้ว” อู๋น่าน่าคลุกวงในอยู่ในแฟนด้อม จึงมีข่าวสารไม่น้อย “หนังที่ฉันเป่าเล่นมีแต่บทตัวรอง แล้วก็แทบจะไม่มีผลงานที่เป็นที่พูดถึงเลยด้วย จุดสตาร์ตเขาสูงมาตั้งแต่ตอนเปลี่ยนสายตอนนี้เลยไม่ยอมลดตัวมาเล่นซีรีส์ สถานะครึ่ง ๆ กลาง ๆ เลยน่าอึดอัด เพราะนั่นตอนนั้นทางเขาเห็นใครดังก็เหยียบคนนั้น ถือโอกาสเกาะกระแสนะ”

เรื่องเหล่านี้ หลายครั้งคลิบไม่ได้เป็นคนทำ สวีถึงโจวจึงไม่เก็บมาใส่ใจ

ข้ามเรื่องนี้ไปก่อน แซ่ซดแท็กอื่นๆ ของสวีถึงโจวค่อนข้างสงบสุขทีเดียว

มี #หลังเซ่อเข้าข้างตัวเล็ก# #สวีถึงโจวเป็นเด็กดีอยู่ในกรอบ# #หลังเซ่อสอนสวีถึงโจวเลือกตัวเครื่องบิน# ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับหลังเซ่อทั้งนั้น พวกเขาสองคนอยู่ทีมเดียวกัน แน่แน่นอนว่าทำให้เป็นคู่ที่มีหัวข้อมากที่สุด นอกนั้นก็แท็กแซ่ซดอย่างพวก #เทคนิคเปลี่ยนสีหน้าของสวีถึงโจว# #หน้าแดงในหนึ่งวิ# ซึ่งถูกดันขึ้นมาด้วย

รูปเคลื่อนไหวที่สวีถึงโจวหน้าแดงในหนึ่งวินาทีหลังได้รับโทรศัพท์จากหลังเซ่อก็โลดแล่นสู่ยุทธภพอีกครั้ง และครองบัลลังก์ในพื้นที่ของมีมต่างๆ

ชาวเน็ตพากันขำจากที่หลังเซ่อรับโทรศัพท์ในรายการยกใหญ่

จากที่สวีถึงโจวถูกขมิ้มยุ้งให้ถามหลังเซ่อในโทรศัพท์ที่ว่ารู้ไหมว่าผมเป็นใคร แล้วหลังเซ่อตอบว่า ‘ตัวเล็ก’ ก่อนจะพูดอีกว่า ‘เห็นฉันเป็นไอ้หน้าโง่

หรือไง' ประโยคที่นึกว่าเป็นการแซะสวี่ถึงใจ เมื่อมีมุกล้อรายการปรากฏ
อยู่พร้อมกัน ทุกคนต่างก็เห็นพ้องต้องกันว่าประโยคนี้คือเขาแซะซีมู่ต่างหาก

เนื่องจากกล้องจับภาพที่หลังเซอรับโทรศัพท์ไว้ด้วย ยามเสียงของ
สวี่ถึงใจดังผ่านลำโพง หลังเซอก็เลิกคิ้วขึ้น เห็นชัดว่าฟังออกทันทีว่าเป็น
เสียงของอีกฝ่าย และเข้าใจทันทีว่าทางรายการคิดจะทำอะไร

ซีมู่โพสต์ลงโซเซียลว่า : ฉันถูกเทพเซอเอามิดแห่งที่หัวใจที่หนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ #เทพหลังจอมแซะ# ก็กลายเป็นประเด็นยอดนิยมไปด้วย

แต่ ณ ตอนนั้นแฮชแท็กอันดับหนึ่งก็ยังเป็น #หลังเซอบาดเจ็บ#
บรรดาแฟนคลับของหลังเซอยังคงพูดถึงหัวข้อนี้ไม่หยุด เริ่มนี่ย้อนไปถึง
อาการบาดเจ็บและความทุ้มเทตตลอดหลายปีของอัลฟาหนุ่ม

อุหน่านพูดอย่างระมัดระวัง “โลวโจว เมื่อคืนฉันไปส่องเทรนด์เซฮั่ว
มา เจอว่าตอนนั้นพวกคุณมีแฟนชิปแล้วนะ เพราะงั้นคนที่ว่าร้ายคุณอาจไม่ได้
มีเฉพาะทางฉินเป่า คุณอย่าเก็บมาคิดมากล่ะ”

สวี่ถึงใจ “???”

แฟนชิป?

อุหน่านบอก “คุณกับเทพเซอไง”

เธอปฏิบัติกรอย่างว่องไว พาเข้าสตูดิโอแดนพิศวงอย่างรวดเร็ว
ในนั้นมีแฟนคลับกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งกำลังแอบชิปแอบซงกัน เนื่องจาก
ก่อนหน้านี้มีแฟนคลับบ้านเดี่ยวของหลังเซอเปิดศึกด่าทอในเทรนด์เซฮั่วว่า
แฟนคลับกลุ่มเล็ก ๆ นี่จึงเปลี่ยนไปใช้โซเซียลมีเดียแพลตฟอร์มอื่นเงียบ ๆ

อุหน่านเล่า “เรื่องนี้พวกคุณน่าจะจัดการเอง พี่หย่าฟาดมาก ถ้าเธอ
คิดจะแก้ข่าวจริง ๆ ละก็ จัดการทุกอย่างไว้มากเลยละ คิดว่าน่าจะหลัง
รายการออนแอร์จบละมั้ง คุณอย่าคิดมาก พวกแฟนคลับนะสมองปลาทอง
ทั้งนั้น”

สวี่ถึงใจพูดได้หรือว่าไม่คิดมากสักนิด!

เขาท่องดูหัวข้อการพูดคุยในนั้น พริบตาเดียวก็เห็น #เซอโจว#

[คู่อัลฟาโอเมก้าตามครลอง หวานแบบไม่มีอะไรเทียบได้! ฮืออออ]

[เรียกตัวเล็กแบบนี้ก็โอ้เกินไปแล้วมั้ง!]

[ฉันกลัวพูดว่าสวี่ถึงโจวโดนเทพเซ่อตกแล้วถึงได้หน้าแดงในหนึ่งวินาที
เสียงนั้นใครจะไปต้านไหว ความลับนี้มีแต่ฉันที่รู้!]

[ตอนที่พี่ชายสอนโจวโจวคำนวณค่าตัวเครื่องบินก็ทั้งรักทั้งหลงสุด!]

[แล้วก็นะ ยังมีอีก!! ตอนตรวจกระเปาะอะ!!! ก็อัลฟ่าเกิน!]

[พี่ชาย : โอเมก้าของฉัน ของใช้ส่วนตัวมีแต่ฉันที่แต่ต้องได้]

[อ่อนโยนสุดๆ ฮุ๊กกกก ชงแล้วคัดพินนหนนหนน]

มีคนแปะมีมเคลือบไหวสองสามวินาทีมามีมหนึ่ง เป็นภาพที่หลังเซ่อ
มองสวี่ถึงโจวพูดกับลู่เจิงอัน พอสวี่ถึงโจวหันหน้ามา เขาก็ส่องมองไปทางอื่น
ทันทีด้วยสีหน้าเรียบเฉย

[ฉันไม่เคยเห็นเทพเซ่อเป็นแบบนี้กับใครเลยจริงๆ!!! เจ็บแหวแล้วยัง
ยอมไปถ่ายรายการ ก็เพราะจะได้อยู่กับสวี่ถึงโจวตามลำพังเจ็ดวันแหงเลย!]

สวี่ถึงโจวนิ่งอึ้ง มุมกล้องสองสามวินาทีนี้เป็นการตั้งใจแคปออกมา
ให้ความรู้สึกจริงๆ ว่าหลังเซ่อแอบมองเขาอยู่ และไม่ต้องการให้เขารู้ แต่
เรื่องที่หลังเซ่อบาดเจ็บแล้วยังมาถ่ายรายการ คงไม่ใช่เพราะเขาจริงๆ หรอกมั้ง!

ตอนนั้นหลังเซ่อไม่รู้ว่าเขาความจำเสื่อม แต่ก็ยังยอมมาร่วมถ่าย
รายการด้วย

เพราะงั้นเมื่อก่อนพวกเขา...คบหากันมานานแค่ไหนกันแน่

ตอนนั้นหลังเซ่อรักเขามากเลยหรือ

“โจวโจว” ญาน่าน่าเรียกเขาถึงสองครั้ง “โจวโจวคะ”

สวี่ถึงโจวตื่นจากภวังค์ “มีอะไรเหรอ”

ญาน่าน่าบอก “มีถือถือคุณดังแน่นะ”

สวี่ถึงโจวยังถือถือแบล่โตอยู่ ได้ยินแล้วถึงพบว่ามือถือบนโต๊ะกำลังสั่น
หน้าจอสอดส่องข้อความ ‘แม่ สายโทร.เข้า’

unkี่

37

ตั้งแต่วันที่ตัวเองเคยคบหาเป็นแฟนกับหลิงเซ่อ สวีถึงโจวก็โทรศัพท์ไปหา เชียหฺยุยสองสามครั้ง เขาสูญเสียความทรงจำก็จริง แต่เชียหฺยุยไม่ใช่ ต้องเข้าใจว่าคนที่เขาคบด้วยไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นหลิงเซ่อที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ทว่าเพราะอะไรหลายปีนั้นมารดาจึงไม่เคยพูดถึงเลย

สวีถึงโจวมีข้อสันนิษฐานสองอย่าง หนึ่งคือเชียหฺยุยไม่รู้เรื่องนี้ นึกว่าหลิงเซ่อเป็นเพียงไอดอลที่เขาชื่นชม อีกข้อคือตามที่พี่หวงบอกนั้น การที่เขา ‘ทิ้งหลิงเซ่อ’ เป็นเพราะไม่ได้รักอีกฝ่ายมากพอ หรือพวกเขาอาจเคยบาดหมางกันมาก่อนจริง ๆ ฉะนั้นเชียหฺยุยไม่ยากให้มีปัญหาจึงไม่ได้กล่าวถึง

ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน สวีถึงโจวก็ต้องการคำตอบ

อุหน่านรอในห้องรับแขก ส่วนสวีถึงโจวหยิบมือถือของตัวเองเข้าห้อง เขาคดรับสาย “แม่?”

เสียงของเชียหฺยุยดังมา ไม่ได้โทรศัพท์ติดต่อกันหลายเดือนจนเกิดความท่างเหินเล็ก ๆ “ตัวเล็ก ทำไมลูกถึงไปออกรายการวไรตี้ล่ะ ทำไมไม่บอกแม่ ถ้าไม่ใช่ว่าพนักงานคนหนึ่งของบริษัทเห็นลูกในทีวีเมื่อคืน แม่ก็ไม่ได้รู้เลยด้วยซ้ำ”

น้ำเสียงคาดคั้นทำให้สวีถึงโจวถึงกับแปลกใจ เขาตอบ “อยากหาเงินไง”

เชียหฺยุยล้งเล “ลูกไม่มีเงินเหรอ จะเอาเท่าไร? เตี่ยแถมโอนให้”

สวีถึงโจตอบ “สลิปลัน”

เชี่ยหฺยุไม่เข้าใจ “ลูกจะเอาเงินไปทำอะไรเยอะเยอะขนาดนั้น”

“ซื้อบ้านครับ” สวีถึงโจตอบอย่างเป็นธรรมชาติ “ผมเคยบอกแม่ไปแล้วไม่ใช่เหรอ”

เรื่องนี้สวีถึงโจเคยพูดกับเชี่ยหฺยุจริง

หลังจากปลดประจำการแล้ว สวีเว่ยก็เปิดร้านจักรยานยนต์บิ๊กไบค์สถานผื่นในวัยหนุ่มของตัวเองอีกครั้ง สปีมานี้ก็กิจการเริ่มมีชื่อเสียงในแวดวงขึ้นมาบ้าง ทว่าร้านที่กว้างขวางทำเลดีนี้ เมื่อถึงกำหนดครบสัญญาเช่าสิ้นปีหน้าก็จะทำการประมูลขายตามกฎหมาย พวกเขาต้องการซื้อมัน สวีเว่ยคำนวณทรัพย์สินทั้งหมดที่มีแล้วยังขาดอีกสลิปลันนิดๆ

สองพ่อลูกล้วนเป็นนักอุดมการณ์ เป็นคนที่พร้อมเทหมดหน้าตักทุ่มเทเพื่อความฝัน สวีถึงโจเข้าวงการมาด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลก แต่สำหรับเชี่ยหฺยุที่เป็นพวกนักปฏิบัติแล้ว ถือเป็นเรื่องตลกและยังไม่รู้จักโต แต่พวกเขาหย่ากันแล้ว เธอจึงไม่มีความเห็นและไม่มีความจำเป็นต้องก้าวกาย

นี่ไม่ใช่ประเด็นหลักที่เชี่ยหฺยุเป็นห่วง เธอชมโหสะ “ลูกไม่ได้บอกแม่เรื่องที่ลูกเดบิวต์”

เธอเป็นโอเมก้า แต่กลับไม่อ่อนหวานนุ่มนวลแม้แต่หน่อย หลายปีมานี้มารดาหลอมรวมความฉลาดเฉลียว ความแข็งแกร่ง และความสุขุมให้กลายเป็นลักษณะนิสัยเฉพาะตัวไปแล้ว หากไม่ดูตัวบุคคล ลำพังแค่ฟังน้ำเสียง จะเข้าใจว่าเธอเป็นอัลฟ่าด้วยซ้ำ

หลังหย่าเชี่ยหฺยุก็ไปอยู่ต่างประเทศ ตอนนี้เป็นผู้จัดการนิทรรศการศิลปะขนาดใหญ่ ส่วนสวีถึงโจใช้ชีวิตอยู่กับบิดา เขากับเธอจึงห่างเหินกันไป

สวีถึงโจจึงต้องพูดเรื่องที่เคยบอกกล่าวไปแล้วอีกครั้ง “คราวที่แล้วผมโทร.บอกแม่ว่าจะไปถ่ายโฆษณา Mist ไง แม่จำได้ไหม ผมเซ็นสัญญากับต้นสังกัดตั้งแต่นั้นแล้ว”

เชี่ยหฺยุจำได้แล้ว

ความที่งานยุ่งมากทำให้เธอเหมือนไม่ใส่ใจกับเรื่องของลูกชาย
สวีถึงใจพุดต่อ “แม่จะขัดขวางไม่ให้ผมเดบิวต์เหรอ ผมไม่ปัญญา
จ่ายค่าปรับหรอกนะ”

เซี่ยหฺยุ “...”

สวีถึงใจจวนลัดเป็นกรด

เขาฟังน้ำเสียงของเซี่ยหฺยุก็รู้ว่าที่อีกฝ่ายโทรศัพท์มาหา อาจเกี่ยวกับ
ข้อสันนิษฐานที่สองของสวีถึงใจมากกว่า

เป็นดังคาด ประโยคต่อมาเซี่ยหฺยุก็ถามว่า “ตัวเล็ก ลูกกับหลิงเซ่อ...
ตอนนี้เป็นอะไรกัน”

หัวใจของสวีถึงใจบีบรัด เขาอดกำมือถึแน่นไม่ได้

เขานึกถึงท่าทีของหลิงเซ่อตอนที่เจอกันครั้งแรก ท่าทางเวลาเรียก
สวีถึงใจว่าตัวเล็ก แล้วก็ทำทางยามยิ้มบางๆ ให้เขา

ตั้งแต่กลับมาเจอกันอีกครั้ง เพราะความไม่รู้เขาจึงกลายเป็นคนที่ไม่
คิดอะไรเลยทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเรื่องดีหรือแย่ สำหรับหลิงเซ่อแล้วช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

สวีถึงใจทลุดตาลง บอกเสียงเบา “ผมชอบเขา”

เซี่ยหฺยุเงียบไป

สวีถึงใจถาม “เพราะงั้นทำไมเมื่อก่อนผมถึงทิ้งเขาล่ะ”

เขาขอคำตอบได้ไหม

ผ่านไปนานพักใหญ่เซี่ยหฺยุจึงบอกว่า “ตัวเล็ก แม่ขอโทษจริงๆ...
แต่พวกลูกสองคนคบกันไม่ได้”

สวีถึงใจขึ้นเสียงโดยไม่รู้ตัว “เพราะอะไร!”

หรือพวกเขามีอุปสรรคสุดน่าเน่าอะไร อย่างเช่นมีสายเลือดเดียวกัน
หรือหนี้แค้นบัญชีเลือดอะไรแบบในละครหรือนิยาย

เขาสงสัยว่าเพราะอะไรตัวเองถึงทิ้งหลิงเซ่อ แต่ก็สงสัยท่าทีของเซี่ยหฺยุ
ด้วยเช่นกัน ทุกอย่างวนเวียนอยู่ตรงหน้าเหมือนม่านหมอก สลายมันไปไม่ได้
และมองไม่เห็น

ตีว่าเรื่องมาถึงจุดนี้ คนสองคนที่เดิมที่ไม่มีจุดเชื่อมโยงอะไรย้อนกลับ

มาเจอกันอีกครั้งจนได้

เชี่ยหุ่ยรู้ว่าปิดไม่อยู่แล้วจึงถอนใจพร้อมบอกว่า “เอาอย่างนี้ แม่จ๋องตัว
ของพวกรุ่นนี้เข้าไว้ ดึกๆ แม่ก็ถึง ลูกรอแม่ไปถึงก่อนแล้วจะเล่าให้ฟัง”

สวี่ถึงโจวรับคำ “ได้ครับ”

เรื่องนี้ถึงกับทำให้เชี่ยหุ่ยต้องเดินทางกลับจากต่างประเทศ ดูท่าหน้าจะ
ใหญ่โตกว่าที่เขาคิดไว้

สวี่ถึงโจววางสายแล้วเดินออกจากห้อง ท่าทางเหมือนมีเรื่องหนักใจ

อู๋น่ากลับไม่สังเกต เธอคว้ามือถือเรียกเขาอย่างดีใจ “โจวโจว เทพเชอ
มาตอบเรื่องที่ตัวเองบาดเจ็บบน Flow แล้วละ”

สวี่ถึงโจวพยายามดึงอารมณ์กลับจากโทรศัพท์สายนั้นแล้วกลับมาที่โต๊ะ
“ตอบว่าไงเธอ”

เขาแตะหน้าจอแท็บเล็ต หา Flow ของหลิงเช่อจนเจอ พลันสีหน้า
ค่อยๆ ฉายความประหลาดใจ

หลิงเช่อ 45361V : ไม่ทันระวังเลยล้มโดนขอบบันได ไม่เป็นไรแล้ว

ถ้อยคำง่ายๆ แค่นี้ประโยคเดียว เหมือนที่ส่งให้เขาเมื่อคืนทุกประการ
ดูแล้วเรียกได้ว่าก๊อปปี้อัดความนั้นมาโพสต์ด้วยซ้ำ มิติใหม่ของความขี้เกียจ
เลยทีเดียว

เพียงแต่...ไม่ได้ลงรูปที่ถ่ายส่งให้เขาดูเท่านั้น

ถ้อยคำประโยคเดียว ไม่มีแม่แต่โอ้โหจ๊ากตัว ถ้าแฟนคลับรู้ว่าอีกฝ่าย
ส่งอะไรให้สวี่ถึงโจว คาดว่าคงได้ร้องไห้จนสลบแน่

แต่เรื่องที่สวี่ถึงโจวแปลกใจคือ นี่เป็น...ความลำเอียงจริงหรือ!

มีแต่คอมเมนต์เห็นใจหลิงเช่อ

[พี่ชายไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ฮือๆๆ เมื่อคืนร้องไห้อยู่นานเลย]

[+1 ใจเจ็บ อย่าเจ็บตัวอีกเลยนะ +1]

[พี่ชายอย่างเท บาดเจ็บแล้วก็ไม่ร้องลั๊กแอะ แต่ฉันก็ยังใจเจ็บอยู่ดี
(ร้องไห้โฮ)]

[ถึงไม่เป็นไรแล้วก็ต้องพักผ่อนด้วยนะ พวกรุ่นนี้พี่ชายร้องเพลงใน
คอนเสิร์ตก็พอ ไม่ต้องเต้นให้พวกเราดูหรอก!!! ชาวด้อมดันนั้นขึ้นไปเร็ว!]

[เทพเซ่อเก่งที่สุด!]

[ขอบคุณที่จัดคอนเสิร์ต!! พี่ชายทรงงานหนักมาก! พี่หย่าก็ด้วย!
(ลงไปคุกเข่าคำนับ)]

คืนนี้ฉิวอินกลับมาอีกแล้ว

เดือนนี้เขากลับบ้านถึงสองครั้งในสัปดาห์เดียวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน
สวีถึงโจวกำลังนั่งดูซีรีส์อยู่บนโซฟา “นายถูกอาจารย์ที่ปรึกษาไล่ออก
แล้วเหรอ!”

ฉิวอินขยับแว่นตา “จะเป็นไปได้ไงเล่า ไล่อัจฉริยะอย่างฉันออก เขา
ต่างหากที่จะเสียประโยชน์ไปชั่วชีวิต”

อาชีฟแพทย์ไม่ใช่อาชีพที่คนธรรมดาจะเป็นได้ คิดดูว่าโอเมก้า
ผู้บอบบางอย่างเขาต้องแบกรับความยากลำบากที่ไม่ธรรมดาของนักศึกษา
แพทย์ แล้วยังต้องไปมาระหว่างห้องทดลองกับโรงพยาบาล ไม่ง่ายเลยจริงๆ

สวีถึงโจวบอกด้วยความกังวล “นายมีกระแสจิตหยั่งรู้ว่าจะย้ายออก
ก็เลยกลับมาเหรอ”

เขาเลือกบ้านเรียบร้อยแล้ว รอแค่บอกกล่าวฉิวอินแล้วค่อยย้ายเท่านั้น
ฉิวอิน “...”

อีกฝ่ายคล้ายนิ่งเป็นหินไปแล้ว

สวีถึงโจวรู้สึกผิดมาก เพราะความจริงแล้วค่าเช่าคอนโดนี้ไม่ถูกเลย
ฉิวอินคนเดียวน่าจะแบกรับไม่ไหว

“ถ้ายังงั้นฉันจ่ายค่าเช่าต่อละกัน” สวีถึงโจวบอก “ของบางอย่างฉัน
ทิ้งไว้ที่นี่ ไม่เอาไปด้วย ว่างๆเรายังนัดเจอกันได้”

“ไม่ต้องห่วงหรอก” ฉิวอินนั่งลงข้างเขา “ข้าวของถ้าจะไม่ย้ายก็ไม่ต้อง
ย้าย ห้องนี้ฉันเชื่อไว้เอง”

สวีถึงโจว “???”

ฉิวอินบอก “ให้นายเช่า ได้เงินแถมมีคนทำความสะอาดให้ด้วย นาย
ไปแล้วก็ไม่มีคนทำความสะอาดแล้วสิ”

สวีถึงโจว “...นายหลอกฉันมาสี่ปีอะ???”

“อือฮี้”

“ไฉ่เลว!”

หนุ่มน้อยสารเลวกลับมาเพื่อเอาบัตรคอนเสิร์ตให้สวีถึงโจว

บัตรแถวหน้าสุดในคอนเสิร์ตของหลิงเซ่อ เขาให้รุ่นพี่เผ่าหน้าเว็บไซต์
รอกดบัตร หุ่มนเงินไปไม่น้อย ตอนแรกตั้งใจจะให้ไปของขวัญวันเกิด
สวีถึงโจว

แต่วันแรกของปีฉิวอินดวงเวรจนลืม...

จนกระทั่งเมื่อวานได้ยินหนุ่มสาวในโรงพยาบาลพูดถึงคอนเสิร์ตของ
หลิงเซ่อ ถึงนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้ รีบบัตรออกจากลิ้นชัก “ถ้าไม่ใช่เขาเจ้านี้
มาให้ ฉันคงไม่มีเวลาปลื้มตัวมาหรอกนะ นายยังไม่ได้ซื้อไม่ใช่หรอ ฉันรู้ว่า
พวกนายกำลังคบกัน แต่บัตรก็หาไม่ได้ง่าย ๆ ใช่มั้ยล่ะ”

คอนเสิร์ตหลิงเซ่อ!

สวีถึงโจวตาเป็นประกาย เขายังนึกว่าพรุ่งนี้จะได้ไปแล้วเสียอีก!

“ขอบใจ!”

บัตรแถวหน้าสุด

หลิงเซ่ออยู่บนเวทีน่าจะมองเห็นเขาได้!

จะทำให้หลิงเซ่อตกใจไหมนะ!

เขาข่มความตื่นเต้นในใจไว้ไม่อยู่ สวีถึงโจวสลัดเรื่องกลุ้มใจทิ้งไป
ลอยละล่องออกนอกโลกไปเรียบร้อยแล้ว!

ฉิวอินท่าทางสุขุมเยือกเย็น ในสายตามีแต่เงินเท่านั้น “วันเกิดฉันปีนี้
รับภรรยานายช่วยซื้อของขวัญที่แพงกว่าให้ด้วยล่ะ”

สวีถึงโจว “จัดไป! ป้าโชนไว เปย์เต็มที กว่าจะถึงวันเกิดนาย ซีรีส์
ที่ฉันเล่นก็ออนแอร์แล้ว ซื้อได้หมด”

ตอนนี้สวีถึงโจวเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งแล้ว ไม่พูดถึงรายได้ทางอื่น แค
รายการ ‘ทริปสุดเพอร์เฟกต์ของเรา’ เขาก็มีเงินโอนเข้าบัญชีหกแสนกว่าหยวน
แล้ว

อีกไม่กี่วันสวีถึงโจวจะเข้ากองแล้ว ทาง ‘เหินนาย’ เซ็นสัญญาแล้ว ค่า
ตอบแทนตอนละหนึ่งแสนห้าหมื่นหยวน นับว่าเป็นค่าตัวที่สูงมากทีเดียว

สำหรับหน้าใหม่ หลังจากนั้นห้วงเขียนยังมีงานมากมายให้เขา ขอแค่สวี่ถึงโจว เพียรพยายาม ทุกอย่างก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ

ทว่าสุดท้ายบัตรใบนี้ก็ไม่ได้ใช้

เพราะช่วงค่ำวันต่อมา ซือเถี่ยวหย่าก็เข้าบริษัทมาพาเขาไปที่คอนเสิร์ตโดยตรง

ไม่ใช่แค่เฉพาะเขา แต่ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทหลายคนก็ไปด้วย คอนเสิร์ตของหลิงเซ่อจัดสองปีครั้ง ทุกคนจึงสนใจกันมาก “แต่ว่าผมมีบัตรแล้ว” สวี่ถึงโจวบอก “เพื่อนผมให้มานะ”

“บัตรแถวหน้าสุด” ซือเถี่ยวหย่าดูบัตร “ไม่เลวเลยนี่นา ไม่ใช่ก็เสียเปล่า เรียกเพื่อนเธอมาดูเถอะ เธอนั่งกับคนกันเอง พวกลุงเจิงอื่นก็จะมาเหมือนกัน”

สวี่ถึงโจวจำต้องบอกกับฉิววิน

ฉิววินไม่สนใจคอนเสิร์ตของหลิงเซ่อ แต่ตอนที่ได้ยินว่าจะหั่งบัตรก็เจ็บทันที

เขากำลังพิจารณาเข้าไปข้ามาระหว่างलगานกับหั่งบัตร ในที่สุดก็ไม่อาจเอาชนะความงกของตัวเองได้ โบกธงจากโรงพยาบาลมาที่นี่

อุณาน่ารอฉิววินอยู่ด้านนอก ส่วนสวี่ถึงโจวตามพวกซือเถี่ยวหย่าเข้างานจากประตูทางเข้าอีกทาง

เขาสั่งเกตได้ทันทีว่านอกจากผู้บริหารระดับสูงแล้ว ไม่มีศิลปินคนอื่น ๆ ของบริษัทเข้ามาจากทางนี้ ที่นั่งก็มีพอดิบกับจำนวนคน

ผู้บริหารคนหนึ่งยังบอกกับเขาว่า “โจวโจวกับเทพเซ่อสนิทกันดีจริง ๆ เขายังเชิญคุณมาดูเป็นพิเศษด้วย”

สวี่ถึงโจวพยักหน้าตามมารยาท

ทว่าหัวใจกลับกระสับกระส่ายเพราะคำพูดประโยคนั้น

หลิงเซ่อ...ไม่เคยพูดว่าจะเชิญเขามาดูด้วยซ้ำ แต่ลงมือทำเลย

ภายในสนามกีฬาขนาดความจุสองหมื่นห้าพันคนเนืองแน่นไปด้วยผู้คน แท่งไฟสีเหลืองทองราวกับหิ่งห้อยที่หิ่งไหลมาไม่ขาดสาย เมื่อม่านราตรีเข้าปกคลุม แสงของพวกมันจึงกลายเป็นคล้ายแสงดวงดาวแผ่ขยายเป็นทางช้างเผือกสวยงามตระการตา

บนเวทีทรงกลมขนาดใหญ่มีจอแอลอีดีแขวนล้อมเป็นวงที่มองเห็น
เหมือนล่องหน นี่เป็นงานสายตาหูละเลที่เทคโนโลยีขั้นสูงมอบให้ผู้ชม
ผู้ชมต่างนำสินค้าสนับสนุนศิลปินสารพัดรูปแบบมาด้วย
ผ้าโพกศีรษะ ริสต์แบนด์ ป้ายไฟ เต็มไปด้วยชื่อของหลังเชอตัว
บริเวณ

ครั้งแรกที่ได้มาชมคอนเสิร์ตของซูเปอร์สตาร์ ต่อให้ยังแค่เปิดเพลง
อุ่นเครื่อง หัวใจของสวี่ถึงใจก็พลอยสั่นไหวไปด้วย เขามองเวทีว่างเปล่าที่อยู่
ไม่ไกลจินตนาการภาพที่หลังเชอปรากฏตัวตรงนั้น

“ใจโจว!” มีคนเรียกเขา

สวี่ถึงใจโน้มตัวมอง หมี่เพย์โบกมือให้อย่างตื่นเต้นจากบนที่นั่งโซน
เดียวกันซึ่งห่างออกไปลิบกว่าที่

มีศิลปินไม่น้อยนั่งอยู่แถวหน้า หลายคนดูคั่นหน้าคั่นตา ลู่เจิงอันกำลัง
สนทนากับพวกเขา

คนบางส่วนที่รู้จักมักคุ้นกันเริ่มเปลี่ยนที่นั่ง สวี่ถึงใจหาที่นั่งที่ฉิวอิน
ชื่อไว้ใจแล้ว จึงเลือกที่ข้างๆ เตรียมดูคอนเสิร์ตด้วยกันกับฉิวอิน

นักร้องอุ่นเครื่องขึ้นเวทีแล้ว

คอนเสิร์ตยังไม่ได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ หลังเชอยังไม่ออกมา แต่
เสียงгурังก็แข่งกันดังเป็นระลอกแล้ว

“หลังเชอ!!”

“หลังเชอ!!”

“หลังเชอ!!”

เสียงเรียกที่พร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวดังก็ก้องทั่วสนามกีฬา

ท่ามกลางจอภาพสุดอลังการและโสตประสาทที่เตรียมความพร้อมกัน
มานาน ในที่สุดภาพฮอโลแกรมขนาดยักษ์ของหลังเชอก็ปรากฏขึ้นเป็นการ
เปิดการแสดง

“กรี๊ดดดดด!!!!”

เสียงกรีดร้องของบรรดาแฟนคลับดังสะท้อนแก้วหู

ภาพฮอโลแกรมที่สูงกว่าลิบเมตรยิ่งขับให้กลิ่นอายดุตันของอัลฟา

บนตัวหลังเช่บประหนึ่งระเบิดที่กระจายปกคลุมไปทั่วบริเวณ

เขาหลุบตาลงมองผู้คนด้านล่างอย่างคนที่อยู่เหนือกว่า รวากับเทพบุตรผู้สูงศักดิ์ ใบหน้าหล่อเหลานั้นทำให้คนมองคลั่งได้

วินาทีนี้ ทุกความเคลือบแคลง การให้ร้าย และข้อกังขาที่มีต่อหลังเช่บ ล้วนมลายหายสิ้นภายใต้การควบคุมของเขา

ที่นี่ เขาคือราชาผู้ครอบครองทุกอย่าง

“กริ๊ดดดดดดดดด!!!!”

“หลิงเช่บ!! หลิงเช่บ!! หลิงเช่บ!!”

ทันใดนั้นทั้งสนามกีฬา รวมถึงเวทีก็ตกอยู่ในความมืด

เหลือเพียงทะเลดาวที่ก่อตัวจากป้ายไฟกับแท่งไฟจำนวนนับไม่ถ้วน

ท่วงทำนองไฟเรวดังขึ้น

สวี่ถึงใจวกลั่นหายใจพลางจ้องเวทีอย่างไม่วางตา

ลำแสงหนึ่งส่องสว่างตรงนั้น

หลิงเช่บปรากฏตัวแล้ว

โลกเจียบสั่นตกลงทันใด

อัลฟาผู้สะกดสายตาคอนผู้นี้ร้องพยางค์แรกออกมา

บรรยากาศภายในสนามกีฬาถูกจุดให้ร้อนแรงจนไม่รู้จะร้อนแรงอย่างไรแล้ว

การขบขันร่าเริงสักคน การฟังเพลงของเขาผ่านสื่อกลางกับมาสัมผัสเสียงสดนั้นต่างกันอย่างสิ้นเชิง

จิ่วอินยังไม่มาสักที

สวี่ถึงใจวกลืมเลือนเรื่องนี้ไปที่ละนิด จนกระทั่งหลิงเช่บร้องเพลงรักเพลงหนึ่ง ก็มีคนมานั่งข้างเขา “ไจ”

สวี่ถึงใจแทบไม่อยากละสายตาจากเวที

เขาหันหน้ามา แต่คนที่มากลับไม่ใช่จิ่วอิน

ชายหนุ่มอายุประมาณยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปด หน้าตาหล่อเหลา ดวงตาคู่นั้นราวกับพูดได้ อีกฝ่ายยิ้มมุมปาก “สวี่ถึงใจว”

เป็นราชาจ่อเงินอิงเงินผู้เลื่องชื่อ

สวี่ถึงโจวรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทหลังเชอ จึงทักทายตามมารยาท “สวัสดีครับ”

อิงเฉินยกขาไขว่ห้าง มองขึ้นไปบนเวทีอีกครั้งก่อนพูดขึ้นท่ามกลางเสียงอึกทึก “ได้ยินว่านายความจำเลื่อมเธอ”

สวี่ถึงโจวนิ่งอึ้ง

หลังเชอบอกเรื่องนี้กับเขาแล้วหรือ

อิงเฉินเหมือนไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะตอบหรือไม่ “น่าสนใจดี เวลาที่ฉันรับเล่นบทหรือเจอซีนแบบนี้ มักจะเป็นเพราะพวกเขายากหนืออะไรบางอย่างถึงได้เป็นแบบนี้”

สวี่ถึงโจวไม่เข้าใจ “ผมไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคุณ”

สวี่ถึงโจวมีผิวขาวผ่อง ท่ามกลางแสงสีที่ตัดสลับกันไปมา เขายังคงเป็นคนทีละจุดตา

ใช้กเกอร์สีดำสวมอยู่บนคอระหง สังกิ้นอายเย็นชาและสูงส่ง เยือกเย็นจนไม่ให้ใครเข้าใกล้

แน่นอนว่ายามเขาเกิดข้อสงสัย สีหน้าจึงเปลี่ยนเล็กน้อย ความเย็นชาดุจหิมะนั้นละลายหายไป ทำให้ดูมีชีวิตชีวาขึ้นมา

บนจอยักษ์ หลังเชอที่กำลังเล่นเปียโนร้องเพลงเสียงเบาดีดสายตาจากที่นั่งผู้ชม สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ทันใดนั้นเจ้าตัวก็หยุดเล่น

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของคนนับหมื่น หลังเชอเอ่ยปากเรียบๆ “คืนนี้ผมดีใจมาก”

ดูท่าทางแล้วหาได้ยากที่เขาจะมีถ้อยคำที่อยากสื่อสารบนเวที

“กรี๊ดดด!!! พี่ชาย!!!”

“พี่ชาย!!!”

“หลังเชอ!!!!”

“นานมาแล้วผมเคยจินตนาการถึงวันนี้ ตอนที่เขียนเพลง ‘ดาวเคราะห์’ ผมคิดเอาไว้ว่าถ้ามีวันนี้ ผมจะทำเรื่องหนึ่งที่นี่” หลังเชอค่อยๆ เล่า เสียงทุ้มนุ่มดังสะท้อนอยู่ในสนามกีฬา บนจอแอลอีดีทำให้เห็นใบหน้าด้านข้าง

สุดสมบูรณ์แบบของเขา

อิงเงินขมวดคิ้ว “ไอ้เนี่ยอีกนี่...”

สวีถึงใจไม่ทันสนใจอิงเงิน เขากำลังทุ่มความสนใจกับการมองคนที่สะดุดตาที่สุดบนเวที

จนกระทั่งอิงเงินพูดอีกว่า “ขอร้อง อย่าสารภาพรักในคอนเสิร์ตเลยนะ”

สวีถึงใจจึงอึ้งงัน

อะไรวะ!

สารภาพรัก??

กับใคร!

วินาทีนั้นทุกสรรพเสียงรอบตัวเขาก็เสมือนไถลออกไป

หลังเชอว์นวรรคไปครู่หนึ่ง

จากนั้นเขาก็เอ่ยปากว่า “เรื่องที่ผมอยากพูดคือ...”

เสียงพูดหยุดลงกะทันหัน

ท่ามกลางเสียงกรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง หลังเชอกดคีย์เปียโนที่ต่างกันไป
หกตัวโน้ต

พวกมันกลายเป็นทำนองแปลกๆ ท่อนหนึ่ง

ทั้งสนามกีฬาเจียบเสียงลง

อะไรวะ

อิงเงินหัวเราะ “เจ้านี่มันโง่จริงๆ”

ดาวเคราะห์น้อยดวงนั้น เหยียงให้ฉันมารักกับนาย 2
小行星

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《小行星》(Xiao Xing Xing) Volume 2
Author © 微风几许 (Wei Feng Ji Xu)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.
Illustrations by 紅荼 (Bambino)
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd. (Pinsin Publishing)

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8180-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี
บรรณาธิการ ชลลดา ชลาดล, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ สุชาลินี วรรณสิทธิ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมวาลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุภาวดี สุขสมัย, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

หัวใจที่มอบให้คนคนหนึ่งไปแล้ว ไม่มีวันทรงคืนกลับมาได้อีก
...เหมือนดาวเคราะห์น้อยที่พุ่งชนโลกแล้วปักหลักอยู่ที่นั่นตลอดกาล...

ส่วกิ่งใจ นายแบบโอเมก้าที่สูญเสียความทรงจำช่วงหนึ่งของชีวิตไป
กำลังมุ่งสู่เส้นทางใหม่ของชีวิต

โดยเขียนสัญญาเข้าเป็นศิลปินของบริษัทระดับประเทศ

ซึ่งหารู้ไม่ว่าการก้าวเท้าเข้าสู่วงการบันเทิงในครั้งนี้

จะทำให้เขาได้มาพบกับ **หลิงเป่** อัลฟ่าหนุ่มซูเปอร์สตาร์แถวหน้าของวงการ

ซึ่งเขานั้นเป็นแฟนคลับของอีกฝ่ายมานานเท่าที่จำความได้

แต่ท่าทีของหลิงเป่ที่มีต่อเขากำเริบถึงได้เป็นชานิกะ

เขาทำอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือ

“อยากให้ผมสอนเขา รอชาติหน้าเถอะ”

18+

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8002-6

9 786161 880026

